

„Evlavia cu mulțumire este un mare câștig”

Ludwig B. câștiga acum zeci de ani 18 mărci pe săptămână ca mașinist într-o fabrică de țesături. Salariul mic nu ar fi fost suficient pentru familie dacă Ludwig nu ar fi avut o soție atât de bună și de econoamă. Amândoi aveau însă cea mai mare comoară, Îl cunoșteau pe Isus ca Mântuitorul lor și li se păstra în ceruri o moștenire nepătată și nepieritoare.

Într-o zi, un frate al lui Ludwig a venit la el cu vestea: „Ludwig, acum poți să-ți îmbunătățești situația. S-a eliberat un post de mașinist în H., unde vei câștiga cu trei mărci pe săptămână mai mult.”

„Dragă frate”, a răspuns Ludwig, „ai intenții bune, dar trebuie să mă gândesc mai întâi la asta.”

„Nu e nimic de gândit”, a spus fratele, „trebuie să profiți de o ocazie atât de favorabilă!”

Dar Ludwig a discutat problema cu soția sa și apoi a spus: „Soție, până acum ne-am descurcat, și din moment ce nu am primit niciun semn clar de la Domnul, cred că nu există niciun motiv să-mi schimb locul de muncă”.

A doua zi, fratele său a revenit. „Ei bine, Ludwig, accepți slujba din H.?”

„Nu”, a fost răspunsul calm, dar ferm, „nu mă poate convinge un taler în plus pe săptămână”.

Atunci fratele său s-a enervat atât de tare, încât a fugit, spunând: „Atunci nu mai vin în casa ta”.

Au trecut câteva săptămâni. Într-o zi, Ludwig l-a întâlnit pe noul mașinist de la H., care i-a strigat: „Poți să te bucuri că nu ai acceptat postul atunci! Noul meu șef este un adevărat diavol”.

La scurt timp, fără ca Ludwig să fi depus vreun efort în acest sens, a primit o primă săptămânală de trei mărci.

Apoi a venit o perioadă în care a trebuit să facă multe ore suplimentare. Unul dintre colegii lui îi spunea mereu: „Ludwig, doar nu ești atât de prost încât să faci ore suplimentare pe gratis? Trebuie să ceri o compensație pentru asta!”

Dar Ludwig nu l-a ascultat, ci a prezentat această problemă Domnului său suprem, căruia I s-a dat toată puterea în cer și pe pământ, și a continuat să lucreze fericit și mulțumit. Și ce s-a întâmplat? Într-o zi, când era singur în sala mașinilor, directorul a intrat, i-a întins, spre surprinderea lui, o mână plină de taleri și i-a spus: „Poftim, B., aceasta este o remunerație suplimentară pentru tine. Dar nu mai vorbi despre asta.”

Astfel, el a putut să experimenteze din nou adevărul cuvântului: „Nici unul din cei care Te așteaptă pe Tine nu va fi dat de rușine” [Psalmul 25.3].

Ludwig B. a trecut de mult în odihna veșnică, dar la fostul său domiciliu este încă bine păstrat în amintire, și m-am gândit că această mică poveste ar putea servi ca încurajare pentru mulți cititori ai „Botschafter” și, mai ales în perioada actuală, ar putea fi un exemplu de urmat.